

van artikel 49 van de ZW ten grondslag lag. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

4.7. Uit 4.1 tot en met 4.6 volgt dat de aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, moet worden vernietigd. Het beroep van appelland wordt gegrond verklaard en de Raad zal het bestreden besluit vernietigen. De Raad zal niet zelf in de zaak voorzien. Uit wat in deze uitspraak is overwogen volgt enkel dat bij de beoordeling van de vraag of er aanleiding is het besluit van 27 februari 2013 te herzien als uitgangspunt heeft te gelden dat appelland niet heeft gehandeld in strijd met artikel 49 van de Ziektewet. Dat laat onverlet dat er andere redenen kunnen zijn om dat besluit wel of niet te herzien. Daarom zal de Raad het Uwv opdragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. Met het oog op een voortvarende afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen de door het Uwv te nemen nieuwe beslissing op bezwaar slechts bij de Raad beroep kan worden ingesteld.

4.8. Het verzoek van appelland om vergoeding van schade kan niet worden toegewezen, omdat nadere besluitvorming door het Uwv noodzakelijk is. Het Uwv zal bij het nemen van een nader besluit ook aandacht moeten besteden aan de vraag of en in hoeverre er aanleiding is om schade te vergoeden.

5. Er is aanleiding het Uwv te veroordelen in de kosten van appelland in hoger beroep. Deze kosten worden begroot op € 837,= voor verleende rechtsbijstand (1 punt voor het indienen van het hoger beroepschrift).

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak, met uitzondering van de proceskostenveroordeling en de opdracht aan het Uwv om aan appelland het griffierecht te vergoeden;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 14 april 2021 gegrond en vernietigt dat besluit;
- draagt het Uwv op een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen met inachtneming van deze uitspraak en bepaalt dat beroep tegen dit besluit slechts bij de Raad kan worden ingesteld;
- wijst het verzoek om vergoeding van schade af;
- veroordeelt het Uwv in de proceskosten van appelland tot een bedrag van € 837,=;

- bepaalt dat het Uwv aan appelland het in hoger beroep betaalde griffierecht van € 136,= vergoedt.

165

Het verbod van reformatio in peius verzet zich niet tegen een intrekking of herziening van een WAO-uitkering per toekomstende datum, indien het UWV ook los van het ingediende bezwaar bevoegd is

Centrale Raad van Beroep
10 mei 2023, nr. 22/301 WAO,
ECLI:NL:CRVB:2023:865
(Karman)
Noot E. van den Bogaard

Geen reformatio in peius. Grondslag van het bezwaar.

[Awb art. 7:11]

Samenvatting: In geschil is de vraag of het UWV buiten de grondslag van het bezwaar is getreden door met het bestreden besluit de WAO-uitkering van appelland per 14 oktober 2020 te verlagen naar de arbeidsongeschiktheidsklasse 35 tot 45% en of deze verlaging van de WAO-uitkering een reformatio in peius inhoudt die in strijd is met art. 7:11 lid 1 Awb.

Aan het besluit van 30 september 2019 ligt het rapport van 2 september 2019 van een verzekeringsarts ten grondslag op basis waarvan een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100% is berekend. Naar aanleiding van het bezwaar van appelland tegen de ingangsdatum van de verhoging van de WAO-uitkering, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in het rapport van 29 juni 2020 terecht geconcludeerd dat appelland, gelet op het rechte vaststaande besluit van 24 maart 1997, op grond van art. 7b WAO, verzekerd is voor de beperkingen als gevolg van de rugklachten. Hiervan uitgaande en gelet op de uitspraak van de Raad van 22 mei 2015, heeft de verzekeringsarts ten onrechte beperkingen vastgesteld voor de hartklachten. Ook heeft de verzekeringsarts voor psychische klachten ten onrechte beperkingen vastgesteld nu de verzekeringsarts eerst op het spreekuur op 2 september 2019 een psychopatho-

logie heeft geconstateerd. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in het rapport van 29 juni 2020 inzichtelijk gemotiveerd dat en waarom de beperkingen als gevolg van de hart- en psychische klachten niet kunnen worden betrokken. Dit rapport wordt onderschreven. Met deze motivering is de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet buiten de grondslag van het bezwaar getreden. Met de rechtbank wordt overwogen dat aan de in bezwaar aangevoerde grond, dat de ingangsdatum van de WAO-uitkering eerder dient te liggen dan in het besluit van 30 september 2019 was vastgelegd, een medische beoordeling ten grondslag ligt. Op grond daarvan moet onderzocht worden welke beperkingen aan de orde zijn op de door appelland gestelde ingangsdatum. Die beoordeling omvat de vraag of er redenen zijn om de aanspraken buiten beschouwing te laten, zoals in het geval van appelland, omdat hij verzekerd is op grond van art. 7b WAO.

Uit de vaste rechtspraak van de Raad, zie bijvoorbeeld de uitspraak van 14 juli 2017, volgt dat het verbod van reformatio in peius zich niet verzet tegen een intrekking of herziening van een WAO-uitkering per toekomstende datum, indien het UWV ook los van het ingediende bezwaar bevoegd is om de uitkering per toekomstende datum in te trekken of te verlagen. Het bestreden besluit strookt met deze rechtspraak. Het UWV had immers, omdat de verzekeringsarts bij de medische beoordeling is uitgegaan van een onjuist wettelijk kader, ook los van het bezwaar tot intrekking per een toekomstende datum kunnen besluiten.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 20 december 2021, 20/7001 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appelland] te [woonplaats] (appelland)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens appelland heeft mr. C.I. Zaad, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 29 maart 2023. Appelland is verschenen, vergezeld van zijn partner en bijgestaan door mr. Zaad. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.C. Puister.

Overwegingen

1.1. Appelland was voorheen werkzaam als timmerman voor 36,77 per week. Hij heeft zich op 22 april 1996 ziek gemeld wegens rugklachten. Na verzekeringsgeneeskundig onderzoek zijn voor appelland beperkingen aangenomen ten aanzien van de rugklachten. Bij besluit van 24 maart 1997 is aan hem per 21 april 1997 een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), toegekend, berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 25 tot 35%. Hiertegen heeft appelland geen rechtsmiddel aangewend waarmee het besluit van 24 maart 1997 rechtens vaststaat.

1.2. Bij brief van 21 juni 2007 heeft appelland het Uwv verzocht terug te komen van het besluit van 24 maart 1997. Appelland heeft onder verwijzing naar informatie van 29 september 2006 van de orthopedisch chirurg aangevoerd dat zijn rugklachten destijds, eind 1995, het gevolg waren van een bedrijfsongeval waarbij een scheur of breuk in een ruggenwervel is ontstaan. Deze oorzaak van de rugklachten is destijds bij de einde wachttijdbeoordeling ten onrechte niet in aanmerking genomen waardoor appelland meent dat zijn mate van arbeidsongeschiktheid hoger moet liggen. Een verzekeringsarts heeft in een rapport van 6 mei 2008 geconcludeerd dat de ingebrachte medische informatie geen aanleiding vormt om terug te komen van het eerdere medisch oordeel. Bij besluit van 7 mei 2008 heeft het Uwv dit verzoek afgewezen. Het bezwaar hiertegen heeft Uwv ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 15 april 2011 heeft de Raad de uitspraak van de rechtbank van 7 augustus 2009 bevestigd. Daartoe heeft de Raad overwogen dat bij het vaststellen van de voor appelland geldende mogelijkheden niet de oorzaak van de afwijking aan de rug doorslaggevend is, maar de uit die afwijking voortvloeiende beperkingen. De gestelde wijziging in de oorzaak van zijn afwijking in de rug levert geen nieuw feit of veranderde omstandigheid op als bedoeld in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

1.3. Bij brief van 31 januari 2012 heeft appelland wederom het Uwv verzocht om terug te komen van het besluit van 24 maart 1997, omdat ten onrechte bij de besluitvorming in 1997 geen rekening is gehouden met de op dat moment al bestaande hartklachten. Ter ondersteuning van zijn verzoek heeft appelland de resultaten van een cardiologisch onderzoek van 16 juli 1997 overgelegd waaruit, naar hij stelt, blijkt dat in 1997 al sprake

was van hartproblematiek. Het Uvw heeft bij besluit van 1 juni 2012 afwijzend beslist op het verzoek omdat appellant geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft vermeld die er toe leiden dat het besluit van 24 maart 1997 onjuist is. Bij besluit van 16 augustus 2012 is het bezwaar ongegrond verklaard. Het beroep tegen dat besluit is ongegrond verklaard. In hoger beroep heeft de Raad bij uitspraak van 22 mei 2015¹, de uitspraak van de rechtbank vernietigd, het bestreden besluit vernietigd maar de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand gelaten. Daartoe is overwogen dat de stafverzekeringsarts met het rapport van 8 mei 2012 en aangevuld op 9 mei 2012, met betrekking tot de door appellant aangedragen cardiologische informatie uit 1997, terecht tot de conclusie is gekomen dat er geen aanleiding is om een ander standpunt in te nemen over de belastbaarheid van appellant in 1997. Een beroep op de Amberbeoordeling als bedoeld in artikel 39a van de WAO kan niet slagen omdat het hier gaat om (hart)klachten die voortvloeien uit een andere oorzaak dan waarvoor de WAO-uitkering is toegekend die gebaseerd is op de rugklachten. Voor zover de aanvraag ziet op een herziening op grond van artikel 37, eerste en tweede lid, van de WAO, staat artikel 7b van de WAO in de weg aan ophoging van de WAO-uitkering omdat, zo het Uvw toegenomen arbeidsongeschiktheid als gevolg van de hartklachten zou constateren, deze toename voortkomt uit een andere oorzaak dan die waarop de arbeidsongeschiktheid in 1997 is vastgesteld.

1.4. Bij brief van 29 augustus 2019 heeft appellant het Uvw opnieuw verzocht het besluit van 24 maart 1997 te herzien omdat destijds een onjuiste keuring heeft plaatsgevonden. Het Uvw heeft onvoldoende onderzoek gedaan naar de posttraumatische stressklachten als gevolg van het bedrijfsongeval. Ook is er destijds geen informatie opgevraagd bij de behandelend sector over de rug-, hart- en psychische klachten. Naar aanleiding van dit verzoek heeft een verzekering arts appellant op het spreekuur onderzocht en beperkingen vastgesteld naar aanleiding van de lage rugklachten, cardiale klachten en stemmingsklachten en neergelegd in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 2 september 2019. Na arbeidskundig onderzoek heeft het Uvw bij be-

sluit van 30 september 2019 vastgesteld dat de WAO-uitkering per 12 juni 2018 gebaseerd wordt op een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%.

1.5. Appellant heeft bezwaar gemaakt tegen de in het besluit van 30 september 2019 genoemde ingangsdatum van 12 juni 2018 van de verhoging van de WAO. De ingangsdatum van de verhoging van de WAO-uitkering had, gelet op de lichamelijke en psychische klachten, al in 1997 moeten liggen.

1.6. Een verzekering arts bezwaar en beroep heeft naar aanleiding van het bezwaar van appellant geconcludeerd dat de verzekering arts in de FML van 2 september 2019 niet alleen de beperkingen heeft vastgesteld als gevolg van de (rug)klachten, op grond waarvan appellant in 1997 een WAO-uitkering heeft toegekend gekregen, maar ten onrechte ook de beperkingen als gevolg van de hartklachten en psychische klachten. Ingevolge artikel 7b van de WAO is appellant alleen verzekerd op grond van zijn, gedeeltelijke, WAO-uitkering voor de beperkingen als gevolg van de rugklachten. In de uitspraak van 22 mei 2015 heeft de Raad geoordeeld dat de toegenomen arbeidsongeschiktheid als gevolg van de hartklachten voortkomt uit een andere oorzaak dan die op grond waarvan de arbeidsongeschiktheid in 1997 is vastgesteld. De psychopathologie is voor het eerst door de verzekering arts geconstateerd bij het spreekuuronderzoek op 29 augustus 2019. Er bestaat geen correlatie tussen de posttraumatische rugafwijking enerzijds en hartafwijkingen en psychische klachten anderzijds. Wat betreft de rugklachten heeft de verzekering arts bezwaar en beroep geconcludeerd dat dergelijke afwijkingen geleidelijk in de loop van de jaren toenemen en ook wat meer beperkingen geven. Deze arts heeft de beperkingen die het gevolg zijn van de rugafwijkingen neergelegd in een FML van 25 juni 2020. Omdat de cardiale en psychische problematiek buiten beschouwing moeten worden gelaten, heeft de verzekering arts bezwaar en beroep geen aanleiding gezien de ingangsdatum eerder in te laten gaan dan de datum van 14 juni 2019. Op basis van de FML van 25 juni 2020 heeft een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep een mate van arbeidsongeschiktheid berekend van 36,47%. Gelet op de conclusies van de verzekering arts bezwaar en beroep en arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft het Uvw op 13 augustus 2020 een voornemen tot wijziging van het besluit van 30 september 2019 aan appellant bekendgemaakt.

1 ECLI:NL:CRVB:2015:1854.

Hierin is meegedeeld dat de WAO-uitkering over twee maanden en één dag na het voornemen zal worden verlaagd naar een arbeidsongeschiktheidsklasse van 35 tot 45%. Bij brief van 21 augustus 2019 heeft appellant gereageerd op het voornemen. Vervolgens heeft op 2 september 2020 een hoorzitting plaatsgevonden. Bij besluit van 28 september 2020 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van appellant gegrond verklaard waarbij het Uwv de mate van arbeidsongeschiktheid de WAO-uitkering met een uitlooptermijn, per 14 oktober 2020, heeft verlaagd en bijgesteld naar 35 tot 45%.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het Uwv niet het bepaalde in artikel 7:11 van de Awb geschonden noch gehandeld in strijd met het verbod van reformatio in peius. Het beginsel van volledige heroverweging verzet zich niet tegen de verlaging van de uitkering van appellant per toekomstige datum, omdat het Uwv ook los van het ingediende bezwaar bevoegd was de uitkering van appellant te beëindigen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 5 januari 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:95). In het geval van appellant is de verlaging van zijn uitkering per toekomstige datum op 14 oktober 2020 ingegaan. Wat betreft de medische grondslag heeft de rechtbank overwogen dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep de beperkingen als gevolg van de rugafwijkingen heeft overgenomen van de primaire verzekeringsarts. Wat betreft de overige beperkingen voor de hartklachten en psychische klachten heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep gemotiveerd beargumenteerd waarom deze beperkingen niet worden betrokken. De grond dat het Uwv buiten de grondslag van het ingestelde bezwaar is getreden, omdat appellant alleen bezwaar heeft gemaakt tegen de ingangsdatum van de verhoogde uitkering, slaagt niet. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat aan de beoordeling van de ingangsdatum van de uitkering, een medische beoordeling ten grondslag ligt en onderzocht moet worden welke beperkingen appellant op de gestelde ingangsdatum had. Concluderend is de rechtbank van oordeel dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep afdoende heeft gemotiveerd waarom er geen medische grond is om de ingangsdatum van de belastbaarheid terug te leggen naar 1997 en waarom er geen reden is met betrekking tot het jaar 1997

beperkingen aan te nemen voor de hartklachten en psychische klachten nu deze niet voortkomen uit dezelfde ziekteoorzaak op grond waarvan destijds de WAO-uitkering is toegekend. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft met de in de FML van 25 juni 2020 neergelegde beperkingen de rugafwijkingen in voldoende mate in kaart gebracht. Tot slot heeft de arbeidsdeskundige bezwaar en beroep voldoende gemotiveerd waarom de geselecteerde functies geschikt zijn voor appellant.

3.1. In hoger beroep heeft appellant herhaald dat het Uwv met het gewijzigde standpunt in het bestreden besluit, de grondslag van het bezwaar, zoals omschreven in artikel 7:11, eerste lid, van de Awb, te buiten is gegaan. Het object van de heroverweging wordt in beginsel door de indiener van het bezwaar bepaald en is in dit geval beperkt tot een onderdeel van het besluit over de ingangsdatum van de verhoging van de WAO-uitkering die in 1997 moet liggen. Er is geen sprake van een nauwe samenhang tussen een verzoek om een eerdere ingangsdatum en de heroverweging van het arbeidsongeschiktheidspercentage. Ook is het Uwv in dit geval niet bevoegd om tot een heroverweging van het arbeidsongeschiktheidspercentage te komen omdat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheid als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Door het maken van bezwaar is appellant in een slechtere positie gebracht. Bij het primaire besluit van 30 september 2019 is de WAO-uitkering met ingang van 12 juni 2018 berekend naar een volledige arbeidsongeschiktheid en bij het bestreden besluit is de WAO-uitkering met ingang van 14 oktober 2020 verlaagd naar een arbeidsongeschiktheidsklasse van 35 tot 45%. Hiermee is sprake van strijd met het verbod van reformatio in peius. Wat betreft de medische grondslag heeft appellant naar voren gebracht dat er alle reden is om de ingangsdatum van volledige arbeidsongeschiktheid terug te leggen naar 1997 omdat toen reeds sprake was van hartklachten en stemmingsklachten vanwege het bedrijfsongeval en de gevolgen daarvan. Deze klachten hebben een correlatie met de (posttraumatische) rugklachten van appellant en zijn destijds ten onrechte niet betrokken bij de medische beoordeling. Ter ondersteuning van zijn standpunt heeft appellant gewezen op een ECG uit 1997 waaruit een "oud infarct" is gebleken en dat bij hem sprake was van hartkloppingen. Tot slot heeft appellant benadrukt dat in 1997 het onder-

zoek naar en de beoordeling van zijn gezondheidssituatie gebrekkelijk was.

3.2. Het Uwv heeft verzocht om bevestiging van de aangevallen uitspraak.

4. De Raad oordeelt als volgt.

4.1. Op grond van artikel 37, eerste lid, van de WAO vindt, voor zover van belang, herziening van een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van minder dan 45%, ter zake van toeneming van arbeidsongeschiktheid plaats zodra de toegenomen arbeidsongeschiktheid onafgebroken 104 weken heeft geduurd. Op grond van het tweede lid vindt de in het eerste lid bedoelde herziening niet plaats indien de uitkeringsgerechtigde bij het intreden van de toegenomen arbeidsongeschiktheid uitsluitend op grond van artikel 7b als werknemer wordt beschouwd en de toeneming kennelijk is voortgekomen uit een andere oorzaak dan die waaruit de ongeschiktheid, ter zake waarvan de arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt ontvangen, is voortgekomen.

4.2. In geschil is de vraag of het Uwv buiten de grondslag van het bezwaar is getreden door met het bestreden besluit de WAO-uitkering van appellant per 14 oktober 2020 te verlagen naar de arbeidsongeschiktheidsklasse 35 tot 45% en of deze verlaging van de WAO-uitkering een reformatio in peius inhoudt die in strijd is met artikel 7:11, eerste lid, van de Awb.

4.3. Aan het besluit van 30 september 2019 ligt het rapport van 2 september 2019 van een verzekeringsarts ten grondslag op basis waarvan een arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100% is berekend. Naar aanleiding van het bezwaar van appellant tegen de ingangsdatum van de verhoging van de WAO-uitkering, heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in het rapport van 29 juni 2020 terecht geconcludeerd dat appellant, gelet op het rechtens vaststaande besluit van 24 maart 1997, op grond van artikel 7b van de WAO, verzekerd is voor de beperkingen als gevolg van de rugklachten. Hiervan uitgaande en gelet op de uitspraak van de Raad van 22 mei 2015, heeft de verzekeringsarts ten onrechte beperkingen vastgesteld voor de hartklachten. Ook heeft de verzekeringsarts voor psychische klachten ten onrechte beperkingen vastgesteld nu de verzekeringsarts eerst op het spreekuur op 2 september 2019 een psychopathologie heeft geconstateerd. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in het rapport van 29 juni 2020 inzichtelijk gemotiveerd dat en waarom

de beperkingen als gevolg van de hart- en psychische klachten niet kunnen worden betrokken. Dit rapport wordt onderschreven. Met deze motivering is de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet buiten de grondslag van het bezwaar getreden. Met de rechtbank wordt overwogen dat aan de in bezwaar aangevoerde grond, dat de ingangsdatum van de WAO-uitkering eerder dient te liggen dan in het besluit van 30 september 2019 was vastgelegd, een medische beoordeling ten grondslag ligt. Op grond daarvan moet onderzocht worden welke beperkingen aan de orde zijn op de door appellant gestelde ingangsdatum. Die beoordeling omvat de vraag of er redenen zijn om de aanspraken buiten beschouwing te laten, zoals in het geval van appellant, omdat hij verzekerd is op grond van artikel 7b van de WAO.

4.4. Uit de vaste rechtspraak van de Raad, zie bijvoorbeeld de uitspraak van 14 juli 2017², volgt dat het verbod van reformatio in peius zich niet verzet tegen een intrekking of herziening van een WAO-uitkering per toekomstende datum, indien het Uwv ook los van het ingediende bezwaar bevoegd is om de uitkering per toekomstende datum in te trekken of te verlagen. Het bestreden besluit strookt met deze rechtspraak. Het Uwv had immers, omdat de verzekeringsarts bij de medische beoordeling is uitgegaan van een onjuist wettelijk kader, ook los van het bezwaar tot intrekking per een toekomstende datum kunnen besluiten. De intrekking van de uitkering van appellant is per toekomstende datum, in dit geval 14 oktober 2020, geëffectueerd. Hiermee is een afdoende uitlooptermijn in acht genomen.

4.5. Met de rechtbank wordt overwogen dat met de beperkingen in de FML van 25 juni 2020 voldoende tegemoet wordt gekomen aan de rugklachten van appellant. Appellant heeft geen nieuwe medische gegevens ingebracht die aanleiding geven tot twijfel aan deze FML. Ook heeft het Uwv inzichtelijk gemotiveerd dat aan de bij het bestreden besluit ten grondslag gelegde functies in medisch opzicht voor appellant geschikt zijn.

4.6. Uit 4.1 tot en met 4.5 volgt dat het Uwv met het bestreden besluit, de WAO-uitkering van appellant terecht met ingang van 14 oktober 2020 heeft verlaagd naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 35 tot 45%. Het hoger beroep

2 ECLI:NL:CRVB:2017:3923.

slaagt niet. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

Procederen = riskeren

1. De hier opgenomen uitspraak is een mooie illustratie van dit illustere spreekwoord: appellant begon met een verhoging van zijn WAO-uitkering van 25-35% naar 80-100% per 12 juni 2018 en eindigt met een verlaging van 80-100% naar 35-45% per 14 oktober 2020.

Dat is zuur, niet alleen voor appellant, maar ook voor diens gemachtigde die zich achter de oren zal hebben gekrabbd, of dat zou moeten doen, met de vraag of hij er niet beter aan had gedaan zijn cliënt te adviseren tevreden te zijn met de toegekende verhoging van zijn uitkering en niet te proberen het onderste uit de kan te halen door meer dan 20 jaar terugwerkende kracht na te streven; iets dat op grond van art. 42 lid 2 jo. 35 lid 2 WAO sowieso kansloos was...

2. Het is een vraag die alle professionele rechtsbijstandverleners zich bij iedere zaak behoren te stellen: kan de procedure ook in het nadeel van de cliënt uitvallen? En hoewel de juridisch ongeschoolde burger nog wel eens wil denken dat je van een procedure hooguit beter kunt worden, maar niet slechter, weten wij juristen wel beter.

3. Zeker in zaken waarin de betrokkene een arbeidsongeschiktheidsuitkering toegekend heeft gekregen op basis van volledige arbeidsongeschiktheid, is het van belang hem erop te wijzen dat het ook verschrikkelijk fout kan gaan. Zo heb ik eens meegemaakt dat een cliënte met een WGA-loonaanvullingsuitkering op grond van volledige arbeidsongeschiktheid van haar behandelaren te horen had gekregen dat er geen behandelopties meer waren en dat zij met haar klachten en beperkingen moest leren leven. Dat meldde zij netjes aan het UVW (inlichtingenplicht!), die haar oproep voor een herbeoordeling. En die herbeoordeling leidde tot een arbeidsongeschiktheid van minder dan 35% en tot intrekking van de WIA. Het heeft 4,5 jaar procederen

gekost om dat teruggedraaid te krijgen. En dat lukt lang niet altijd.

4. In de zaak van appellant had een (derde!) herzieningsverzoek van 29 augustus 2019 geleid tot een verhoging van de uitkering met ingang van 12 juni 2018. Appellant vond echter dat de verhoging moest worden doorgevoerd vanaf de toekenning van zijn uitkering op 21 april 1997. Op grond van art. 42 lid 2 jo. 35 lid 2 WAO kan een verhoging van de uitkering echter slechts met één jaar terugwerkende kracht worden toegekend. Van een professioneel gemachtigde mag worden verwacht dat hij daarvan op de hoogte is en dat aan zijn cliënt uitlegt. En ook mag van hem worden verwacht dat hij aan zijn cliënt uitlegt dat de volledige heroverweging in bezwaar ertoe kan leiden dat de uitkering wordt verlaagd of zelfs ingetrokken. Of die voorlichting hier is gegeven, weet ik niet. Maar de uitkomst van deze zaak is voor mij wel aanleiding het aloude adagium weer eens in herinnering te roepen.

5. Voor appellant is er overigens nog wel een (misschien schrale) troost: per saldo is hij er toch een klasse op vooruit gegaan, namelijk van 25-35% naar 35-45%.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ